

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
19	Speeltechniek	Old School blues intro

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de **GuitarJan.com** nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website **GuitarJan.com** je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Old School blues intro

Deze “Deep Dive” aflevering brengt ons terug bij de *old school* blues. Adrian Whyte, een zeer bekend sessie en solo gitarist, en online leraar (op <https://www.youtube.com/channel/UCcfJofGpTuD2N0OdM-tn-Lg> vind je zijn YouTube kanaal), komt veel gitaarstudenten tegen die vooral, wat hij noemt *crap* (rommel) willen leren, zoals gitaarriffs bij popmuziek van Kate Perry, en drie-akkoorden Taylor Swift nummers. Zo af en toe echter heeft hij studenten die een werkelijk interessant stuk muziek willen leren, zoals het Jimmy Rogers blues-intro van het nummer *Mule Skinner Blues*. En dat is onderwerp van deze “Deep Dive”, met heel veel dank aan Adrian Whyte. De analyse van het intro (voor de tabulatuur zie de volgende pagina), doen we maat voor maat.

De maten 1, 2 en 3 bevatten een diatonische stijging (geen verassende noten dus), naar het eerste D akkoord, waardoor Jimmy Rogers als het ware al een soort omgeving creëert voor een mooie, voortgaande klank in het intro. Twee recht-toe-recht-aan *strums* (aanslagen) van het D akkoord, en we zijn terug in 1930. Het is een standaard D akkoord, en derhalve niet ingewikkeld om te spelen. Een listige E-noot op de vierde snaar (de D-snaar) in de derde maat, geeft een verassingseffect als je direct daarna het A7 akkoord speelt, zoals we hier doen. Uiteindelijk spelen we de grondtoon (*root note*) in de derde maat op de vijfde snaar, de A-snaar. Dit gebeurt op het einde van de derde maat. Daardoor ontstaat een mooie overgang naar de vierde maat, waarin we chromatisch stijgend spelen, op weg naar opnieuw het D akkoord. Dit zorgt voor spanning in deze muzikale frase, en geeft je het besef dat je een wat rauwe, en zeker een *old school*, blues deuntje aan het spelen bent.

In de maten 4 en 5 hebben we in de vierde maat zojuist een op D-snaar (de vierde snaar) gespeeld, waarmee we de basnoot gebruiken als de voorbode van de twee *strums* over het D akkoord. De basnoot (grondtoon) los spelen van de rest van het akkoord, hoor je heel vaak terug bij vroege bluesgitaristen, en het geeft ons in dit geval een mooi *old school* gevoel. Daarna wordt chromatisch van het D akkoord naar het B7 akkoord gespeeld, telkens met halve stappen (C# - C - B op de vijfde snaar), totdat we bij het B7 akkoord aanbellen. Het akkoord krijgt een interessante klank omdat sommige noten die we in het akkoord spelen, toonladervreemd zijn. Je ziet dat B7 akkoord in feite eenzelfde samenstelling heeft als het zojuist gespeelde A7 akkoord, alleen nu hoger op de gitaarhals. Maak een barré met behulp van je wijsvinger, en gebruik je pink

♩ = 120

1

mf

D A7 D

TAB

0 2 4 0 2 3 4 0 2 3

5

B7 E7 A7/C# D A7

TAB

7 7 5 4 3 2 4 2 0 2 3 4 2 0 2 4 0 0

9

TAB

2 3 2 0

om de 7de fret op de hoge E-snaar te spelen. Gebruik je middel- of ringvinger om direct daarna de noot op de 5de fret te spelen.

In de maten zes en zeven zien we een klassieke blues *turnaround* middels een V - In progressie. Voor de muziektheoretici onder ons: het B7 akkoord dat we vooraf hebben gespeeld, is de V^{de} toontrap (het 5de akkoord) in een E mineur toonladder, de noten in deze toonladder zijn immers E, F#, G, A, B, C en D. En jawel, de V^{de} toontrap is een B. In de zesde maat zie je een E7 akkoord, wat gebroken wordt gespeeld. Deze E7 is de V^{de} toontrap in een A toonladder, die bestaat uit A, B, C#, D, E, F# en G#. En het A7 akkoord is het vijfde akkoord (de V^{de} toontrap) in de D toonladder, die bestaat uit D, E, F#, G, A, B en C#. Het vijfde akkoord (het akkoord op de V^{de} toontrap) wil altijd oplossen naar het hoofdakkoord van een toonladder, welk akkoord dan als bijvoorbeeld een dom7 kan worden gespeeld. Dus: B7 leidt naar E7, hetwelk akkoord dan weer leidt naar A7, en dan terugkeert naar de oorspronkelijke toonladder. En dat is nu een blues *turnaround*.

Blijven nog over de achtste en de negende maat. Hierin wordt het intro afgesloten door de D, A7, en dan weer het D akkoord. Daardoor is de intro weer terug bij af, en kan de rest van het nummer er achteraan worden gespeeld. Bovenstaand intro klinkt erg fraai op een akoestische gitaar of een *dreadnought*, maar een standaard elektrische gitaar met een *cleane* instelling van je versterker, gaat ook prima.